

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/37/2019
Identifikačné číslo spisu: 4018200662
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4018200662.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Ing. H. W., V. C. XXX, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej zo 13. augusta 2018, Číslo: XXX XXX XXXX X, o starobný dôchodok, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019, č.k. 23Sa/84/2018-76, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019, č.k. 23Sa/84/2018-76, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 29. apríla 2019, č.k. 23Sa/84/2018-76, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej zo 13. augusta 2018, Číslo: XXX XXX XXXX X, ktorým tento postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie zo 17. mája 2018, Číslo XXX XXX XXXX X, podľa § 65 a § 82 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z. a čl. 6 Dohody medzi Československou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík o sociálnom zabezpečení (ďalej len „Dohoda“) o priznaní starobného dôchodku v sume 132,60 € mesačne od 1. marca 2014 vrátane jeho zvýšenia za jednotlivé kalendárne roky . Sociálna poisťovňa, ústredie bola v konaní viazaná rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9So/61/2016 zo dňa 31. januára 2018.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách článku 5 ods. 1 a 2 Dohody a podľa § 63 ods. 6 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za

primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný založil svoje rozhodnutie na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci zisteného prvostupňovým orgánom a doplneného žalovaným riadiac sa rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9So/61/2016-87 zo dňa 31. januára 2018, ktorým bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Nitre č. 23Sd/206/2014-66 zo dňa 7. decembra 2015 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25. apríla 2014 v spojení so zmenovými rozhodnutiami č. XXX XXX XXXX X zo dňa 7. júla 2014 a 16. júla 2014 boli zrušené a vec vrátená Sociálnej poisťovni, ústrediu na ďalšie konanie. Skutkové zistenia, týkajúce sa doby poistenia v Ruskej federácii a týkajúce sa všetkých druhov pobytu, ktoré mal žalobca udelené: od 31. mája 1995 do 9. február 2003 (povolený dlhodobý pobyt za účelom podnikania), od 10. februára 2003 do 11. augusta 2005 (povolený prechodný pobyt za účelom podnikania) a od 12. augusta 2005 mal evidovaný trvalý pobyt. Z týchto potvrdení jednoznačne vyplynulo, že žalobca odo dňa udelenia prvého pobytu na účely podnikania na území SR mal úmysel trvale sa zdržiavať na území SR z dôvodu podnikaniu, a preto bol zo strany žalovaného dôvod považovať deň udelenia prechodného pobytu na účely čl. 5 Dohody za deň presídlenia účastníka konania. Keďže v dohode pojem presídlenie sa nikde neuvádza a nešpecifikuje, bolo potrebné pri interpretácii tohto pojmu vychádzať z celkového obsahu a účelu dohody, kde napr. v čl. 2 je uvedené, že občania jednej zmluvnej strany, ktorí trvale bývajú na území zmluvnej strany, sú vo všetkých otázkach sociálneho zabezpečenia i pracovných vzťahoch v postavení v plnom rozsahu na roveň občanom tejto zmluvnej strany. Cieľom žalobcu, za účelom ktorého mal na území evidovaný prechodný alebo trvalý pobyt, bolo jeho podnikania. Z uvedených skutočností bolo zrejmé, že žalobca od prvého udelenia prechodného pobytu na účely podnikania na území SR mal úmysel trvale sa zdržiavať na území SR, a preto bolo dôvodné považovať deň udelenia prechodného pobytu na účely čl. 5 Dohody za deň presídlenia občana.

4. Krajský súd tiež nezistil nezákonnosť rozhodnutia žalovaného ani v súvislosti s výpočtom sumy starobného dôchodku podľa § 63 ods. 6 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. V rozhodujúcom období rokov 1984-2013 žalobca na zistenie priemerného osobného mzdového bodu nezískal aspoň 22 kalendárnych rokov a týchto 22 kalendárnych rokov nezískal ani po postupnom rozšírení rozhodujúceho obdobia pred 1. január 1984. Priemerný osobný mzdový bod mu bol preto podľa § 63 ods. 7 druhej vety zákona č. 461/2003 Z.z. vypočítaný z tohto nižšieho počtu kalendárnych rokov. Úhrn osobných mzdových bodov za jednotlivé kalendárne roky rozhodujúceho obdobia je 0,7052. V rozhodujúcom období získal 827 dní dôchodkového poistenia, to znamená 2,2658 rokov dôchodkového poistenia podľa § 63 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. Ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, t.j. 1.marca 2014 získal 10122 dní dôchodkového poistenia, čo na účely výpočtu starobného dôchodku je 27,7316 rokov dôchodkového poistenia. Suma starobného dôchodku patriaca za obdobie dôchodkového poistenia do vzniku nároku na starobný dôchodok je 123,80 € mesačne. Bola určená ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. sa zvýšila odo dňa priznania o 8,80 € (o pevnú sumu zvýšenia starobného dôchodku ustanovenú v § 1 písm. a/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 329/2013 Z.z.) na sumu 132,60 €; suma starobného dôchodku sa podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. sa zvýšila od 1. januára 2015 o 5,20 € (o pevnú sumu zvýšenia starobného dôchodku ustanovenú v § 1 písm. a/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 295/2014 Z.z.) na sumu 137,80 € mesačne; podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. sa zvýšila od 1. januára 2016 o 1,90 € (o pevnú sumu zvýšenia starobného dôchodku ustanovenú v § 1 písm. a/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 283/2015Z.z.) na sumu 139,70 € mesačne; suma starobného dôchodku sa ďalej zvýšila podľa § 82, § 293dq a § 293dr ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z.z. od 1. januára 2017 o 8,20 € mesačne na sumu 147,90 € mesačne a od 1. januára 2018 sa zvýšila podľa § 82 a § 2983 dx ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o percento medziročného rastu spotrebiteľských cien v domácnosti dôchodcov, teda o 0,8% mesačnej sumy dôchodku, najmenej však o pevnú sumu 8,40 € čo predstavuje 1,20 € mesačne na sumu 156,30 € mesačne.

5. Nezákonnosť postupu žalovaného nezistil krajský súd ani v súvislosti s potvrdením nositeľa Ruskej

federácie zo dňa 27. mája 2014 ktorý oznámil, že žalobca pracovnú činnosť na území Ruskej federácie ukončil dňom 6. júna 2015. Námietku, že po získaní dlhodobého pobytu za účelom podnikania na území SR pracoval v Ruskej federácii v spoločnosti s.r.o. SKM v rokoch 1995 - 2000 vyhodnotil krajský súd za irelevantnú. Žalobca v žalobe tiež nepredložil dôkazné prostriedky, ktorými by spochybnil alebo doplnil dôkazné prostriedky obsiahnuté v administratívnom spise správneho orgánu.

6. Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP tak, že žalobcovi právo na náhradu konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný.

II.

8. Proti tomuto rozsudku podala žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Zotrval na tom, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti, pričom dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ a i/ SSP sú opísané v sťažnostných bodoch I. až III.

10. Formálne konštatovanie o opätovnom rozhodnutí žalovaného o predpoklade presídlenia na územie SR od 31. mája 1995, na základe nepotvrdených a neoverených informácií sa premietlo do preskúmaného rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný v tomto smere vyvodil skutkové a právne závery, tieto nie sú zložené na riadne zistenom skutkovom stave veci. Namietal, že kvôli obmedzujúcim podmienkam pobytu v rozhodujúcom období (od 27. septembra 1995 do 31. decembra 1997) ktoré boli stanovené zákonom o pobyte cudzincov nemal právo a z toho aj zamýšľať sa o trvalom zdržíavaní na území Slovenskej republiky z dôvodu, že udelený dlhodobý pobyt mohol byť právoplatný len na dobu jedného roka. Rozhodnutie o udelení trvalého pobytu nadobudlo právoplatnosť v roku 2005.

11. Krajskému súdu a žalovanému vytýkal, že napriek rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9So/61/2016 zo dňa 31. januára 2018 sa nevysporiadali s otázkou, kedy došlo k skutočnému presídleniu na územie Slovenskej republiky a vo veci znovu rozhodli v rozpore s článkom 5 Dohody. Z rozhodnutia žalovaného, ktorý v rozhodnutí cituje potvrdenie Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície zo dňa 14. apríla 2015 a údaje uvedené v živnostenskom registri vyplýva, že najvýznamnejšími dokazovacími skutočnosťami predpokladu úmyslu trvalého pobytu žalobcu zdržiavať sa na území Slovenskej republiky (ale nie presídlenia, resp. presťahovania) od 31. mája 1995 je potvrdenie nositeľa poistenia Ruskej federácie zo dňa 27. mája 2014 a Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície zo dňa 14. apríla 2015 a údaje uvedené v živnostenskom registri. Bez prihliadnutia na reálny výkon podnikateľskej činnosti v rozhodnom období bol stanovený účel podnikania dôvodom presídlenia na územie Slovenskej republiky a miesto bydlisko ako centrum záujmov, ktorý v skutočnosti v tomto období nebol. Preto nemožno bez pochybností prijať za správny dôvod žalovaného, že od 31. mája 1995 územie Slovenskej republiky bolo skutočným bydliskom žalobcu, kde sa reálne zdržiaval a úmyslom sa zdržiavať z dôvodu podnikania.

12. Predpoklad presídlenia od 31. mája 1995 s poukazom na dôkazy administratívnoprávnej povahy neodzrkadľujú istú mieru začlenenia do sociálneho a rodinného prostredia z hľadiska trvania, pravidelnosti, podmienok a dôvodov pobytu na určitom mieste.

13. Pobyt v Slovenskej republike z hľadiska zákonom obmedzeného trvania pobytu na jeden rok v rozhodujúcom období rokov 1995-1997 nebol bydliskom žalobcu a nebolo úmyslom sa tu zdržiavať. V týchto rokoch z dôvodu nepriaznivých zákonných podmienok o pobyte cudzincov ani žalobca nebol viazaný na tomto mieste. Nemal závislú prácu, ktorej zdroj je na území Slovenskej republiky a zdaniteľné

príjmy z výkonu samostatnej zárobkovej činnosti podľa zákona č. 595/2003 Z.z. od ani z príjmov. Nestáhoval osobné veci, neinvestoval do obchodného a osobného majetku. Nevlastnil tu nikdy nehnuteľnosť, v ktorej mal možnosť trvalo sa zdržiavať a nemal stály byt, kde by prevažne žil. Nikdy nemal stálu prevádzkareň podľa zákona č. 455/1991 Z.z. o živnostenskom podnikaní. Prítomnosť žalobcu na území Slovenskej republiky v období rokov 1998 - 2000 nemožno považovať za opustenie (trvalo) krajiny svojho pôvodu alebo presťahovanie s úmyslom trvale žiť na inom mieste bez ďalšieho skúmania zárobkovej činnosti a skutočného bydliska na území Ruskej federácie, územie, ktoré neopustil a ktoré bolo jeho strediskom najdôležitejších záujmov, kde mal celý svoj príjem a bol zrejmy zámer sa trvale zdržiavať.

14. Žalovaný uskutočnil nesprávny záver o úmysle presídlenia s poukazom na potvrdenie Dôchodkového fondu Ruskej Federácie zo dňa 27. mája 2014, ktorý nie je potvrdením o ukončení pracovnej činnosti žalobcu dňom 6. júna 1995. Žalovanému vytýkal, že v rozhodnutí vynechal, že to bola odpoveď na žiadosť žalovaného potvrdiť obdobie poistenia (zamestnania) podľa priložených potvrdení o pracovnom pomere a ktoré doložil žalobca k žiadosti o dôchodkovú dávku. Napriek uvedeným údajom nachádzajúcim sa v osobnom spise žalovaný nezisťoval či mal žalobca zárobkovú činnosť v Ruskej Federácii po období 6. jún 1995 a ani to v rozhodnutí nijak nezodôvodnil. Pracovnú činnosť podľa potvrdenia zamestnávateľa o pracovnom pomere zo dňa 18. december 2000 na území Ruskej Federácii dňa 6. júna 1995 neukončil.

15. S právnym názorom krajského súdu sa nestotožnil z dôvodu, že súd svoje rozhodnutie nezaložil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov Ruskej Federácie a Slovenskej republiky, ktorý možno považovať za vhodný na uplatnenie právnych ustanovení na dôkaz o trvaní pracovného pomeru v rokoch 1995 až 1997. Krajský súd mohol zistiť, či doklad preukazujúci reálny výkon pracovnej činnosti zodpovedá Dohode alebo zákonu.

16. Krajský súd nerešpektoval ustanovenie §196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku a ustanovenie čl. 13 ods. 3 Dohody a nad rámec zákona zbytočne polemizoval ohľadom overenia potvrdenia o pracovnom pomere Dôchodkovým Fondom Ruskej Federácie napriek tomu, že existencia právneho vzťahu na základe potvrdenia je nepochybná. Z rozsudku krajského súdu nie je jasné, akými úvahami sa riadil pri posudzovaní presťahovania úmyslom trvalého bývania na území Slovenskej republiky, čím bolo porušené právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu Slovenskej republiky treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

17. Rozsudok krajského súdu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zrušiť rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu so záväzným stanoviskom vo veci znovu rozhodnúť a priznať výšku starobného dôchodku v súlade s príslušným ustanovením článku 5 ods. 2 Dohody.

III.

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo 17. júla 2019.

19. Uviedol, že k predmetu sporu ako aj k námietkam žalobcu podal podrobné písomné vyjadrenie k správnej žalobe a skutkových a právnych dôvodov uvedených vo vyjadrení sa v celom rozsahu pridržiava.

20. Navrhol, aby kasačný súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

21. Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 13. augusta 2019.

V.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach;

27. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne;

28. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovaného z 13. augusta 2018, Číslo: XXX XXX XXXX X, ktorým tento postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie zo 17. mája 2018, Číslo: XXX XXX XXXX X. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán postupom podľa § 65 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a podľa článku 6 Dohody medzi Československou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík o sociálnom zabezpečení od 1.marca 2014 priznala starobný dôchodok v sume 132, 60 € mesačne.

29. Podľa Čl. 48 ods. 2 zákona č. 462/2002 Z.z. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokoval bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

30. Podľa Čl. 46 ods. 4 veta prvá Ústavy podmienky a podrobnosti o súdne a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

31. Podľa § 199 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok osobitosťou konania o správnej žalobe v sociálnych veciach je, že správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach. Povinnosť poskytnúť fyzickej osobe v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach poučenie o jej procesných právach a povinnostiach správny súd nemá iba vtedy, ak je účastník konania zastúpený advokátom alebo ak má taký účastník konania vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

32. Na rozdiel od úpravy v § 182 ods. 1 písm. g/ SSP, ktorá ako obligatórnu náležitosť správnej žaloby požaduje aj vyjadrenie, či žalobca žiada nariadiť pojednávanie, pričom na neskoršiu žiadosť žalobcu o nariadenie pojednávania už správny súd neprihliada, právna úprava konania o správnej žalobe v sociálnych veciach nevyžaduje (§ 202 ods. 1 SSP).

33. Poučovacia povinnosť súdu v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach sa týka najmä tých procesných práv a povinností, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na prístup k súdu. V rámci poučovacej povinnosti súdu bolo preto podľa názoru kasačného súdu potrebné poučiť žalobcu aj o možnosti požiadať o nariadenie pojednávania .

34. V danej veci správny súd nenariadil pojednávanie majúc za to, že sú splnené podmienky na takýto postup podľa § 107 ods. 1 SSP, lebo žalobca o nariadenie pojednávania nepožiadala. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli správneho súdu dňa 23. apríla 2019 v (pojednávacej miestnosti) na čísle dverí číslo 1. Uvedený postup správneho súdu kasačný súd nepovažuje z správny.

35. Kasačný súd sa zaoberal aj dôvodnosť kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Z obsahu spisov mal preukázané, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 9So/61/2016 zo dňa 31. januára 2018 zdôraznil, že pre správne posúdenie veci je kľúčovým článok 5 Dohody, pričom správny orgán postupoval podľa článku 5 ods. 1 Dohody a žalobca sa domáha postupu podľa článku 5 ods. 2 tejto Dohody. Zo znenia čl. 5 ods. 1 a ods. 2 Dohody vyplýva, že postup pri určení zárobku, z ktorého sa vymeriavajú dôchodky občanov, ktorí presídlili z územia jednej zmluvnej strany na územie druhej zmluvnej strany, je odlišný u občanov, ktorí po presídlení vykonávali pracovnú činnosť a u občanov, ktorí po presídlení žiadnu pracovnú činnosť nevykonávali. Z rozhodnutia číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 25. apríla 2014, ktoré odvolací súd zrušil spolu so zmenovými rozhodnutiami a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie rozsudkom sp.zn. 9So/61/2016 nevyplýval skutočný začiatok dátum presídlenia žalobcu (sporný bol rok 2005, kedy došlo k udeleniu trvalého pobytu na území Slovenskej republiky a rok 2006, ktorý žalobca uviedol v odvolaní). Úlohou správneho orgánu, po zrušení odvolaním napadnutých rozhodnutí bolo vyhodnotiť, ktorý z týchto rokov považuje za presídlenie navrhovateľa na územie Slovenskej republiky a znovu rozhodnúť v súlade s príslušným ustanovením článku 5 Dohody.

36. Správny orgán postupoval vo veci s prihliadnutím na potvrdenia Prezídia policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, údajov uvedených v živnostenskom registri a potvrdenia nositeľa Ruskej federácie. Z rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by správny orgán zisťoval dôvody presťahovania žalobcu z územia Ruskej federácie na územie Slovenskej republiky v roku 1995. Bez vypočutia žalobcu k dôvodom presídlenia nemožno posúdiť ani jeho úmysel trvale žiť v Slovenskej republike, teda vznik trvalého bývania na území druhej zmluvnej strany.

37. Z tohto dôvodu kasačný súd považoval za dôvodnú námietku žalobcu ohľadom aplikácie článku 5 Dohody. Rozsudok správneho súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom správny súd nariadi vo veci pojednávanie a vo veci znovu rozhodne, pričom sa vysporiada nielen s dôvodmi uvedenými v správnej žalobe, vyjadrením čl. 54-56 spisu, ale aj s vyjadrením žalobcu na súdnom pojednávaní a nové rozhodnutie riadne odôvodní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní má odpovedať na tie námietky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (Uznesenie ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05 zo 16. marca 2005).

38. V novom rozhodnutí správny súd rozhodne podľa § 167 ods. 3 SSP aj o trovách kasačného konania

39. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.